

Fremsat i *Landstinget* $11\frac{1}{2}$ (L. Sp. 765). 1. Beh. $18\frac{1}{2}$ (L. Sp. 909). Henvist til Udvalg paa 15 Medlemmer (Jørgen Berthelsen, Bramsnæs, Dalsgaard, Ejsing, Frandsen, Godskesen [Form.], Jørgen Hald, Johan Hansen, Ole Hansen, Harald Jensen, J. P. Møller, Jørgen Pedersen, Richelieu, Schovelin, Trier). Betænkning (B. Sp. 1101) afgiven $26\frac{1}{2}$. (Ordfører: Godskesen). 2. Beh. $27\frac{1}{2}$ (L. Sp. 1042). 3. Beh. $27\frac{1}{2}$ (L. Sp. 1048). *Oversendt til Folketinget*. 1. Beh. $27\frac{1}{2}$ (F. Sp. 4100). 2. Beh. $27\frac{1}{2}$ (F. Sp. 4102). 3. Beh. $27\frac{1}{2}$ (F. Sp. 4109). Loven stadfæstet 28. Februar 1920. (Lov-Tid. Nr. 88).

Loven gaar ud paa, at den midlertidige Lov Nr. 153 af 2. August 1914, hvorefter det ved kongelig Resolution kan bestemmes, at Nationalbankens Sedler, uanset det paa Sedlerne givne Tilsagn, ikke behøver at indløses med Guld, skal vedblive at have Gyldighed indtil Udgangen af Juli 1920 (jfr. Aarboeg 1918—19 pag 324).

Efter Lovforslaget skulde Lovens Gyldighed forlænges indtil Udgangen af Februar 1921 (altsaa til samme Tidspunkt som „Guldloven“ (se Nr. 82). Dette ændredes i Landstinget som ovfr. angivet (Udvalgets Forslag herom vedtoges med 37 St. mod 5). Udvalget bemærker i Betænkningen: „Udvalget har — til Dels i Samraad med Handelsministeren og Nationalbankens Direktion — overvejet, hvorvidt der, efter at Verdenskrigen nu er endt, fremdeles er Grund til at fritage Nationalbanken for Forpligtelsen til at indløse sine Sedler med Guld, samt — under Forudsætning af, at dette Spørgsmaal besvares bekræftende — i hvilket Omfang og paa hvilke Betingelser Fritagelsen bør indrømmes. Herom har der i Udvalget gjort sig forskellige Opfattelser gældende, men i den korte Tid, som har staaet til Raadighed, har det ikke været muligt at gennemdrøfte de herved opstaaende vidtrækkende og indviklede Spørgsmaal. Man er da enedes om i Øjeblikket kun at foreslaa den gældende Lovs Varighed forlænget til Udgangen af Nationalbankens løbende Regnskabsaar, det vil sige til 31. Juli 1920. Der vil herved vindes Tid til en grundig og alsidig Overvejelse af den hele Sag, en Overvejelse, hvis Resultat man ikke nu vil foregribe i nogen Henseende. Saafremt Nationalbanken vedblivende maatte ønske Loven forlænget ud over indeværende Regnskabsaar, tør det forventes, at Handelsministeren i god Tid vil forelægge Forslag i saa Henseende, saaledes at de nysnævnte Overvejelser kan komme i Gang.“